

denne ny Tid, som utvivlsomt vil komme. Som vor Udvikling hidtil har været i Danmark, kan den i alt Fald fuldt ud staa Maal med Udviklingen i Sverige og Tyskland. (*Birck*: Ere de australske Arbejdere reaktionære?) Ja, paa dette Punkt ere de det absolut og staa der i Modsætning til de engelske og de socialdemokratiske Arbejdere hele Verden over.

Det ærede Medlem for Horsens kom noget ind paa Socialismen. Han erklærede, at han var ogsaa Arbejder. Jeg ved ikke rigtig, hvilket Fag han tilhører. Han har vist tilhørt forskellige Fag. Jeg ved, at det ærede Medlem som Løjtnant har været en Slags Krigsarbejder. Senere har han som Forfatter været en Slags Bogarbejder. Han var Konsul i Sydamerika, altsaa en Slags Industri- og Handelsmedhjælper. Han er nu foruden at være Lovarbejder — vi ere glade ved at have ham her — vistnok ogsaa Bladarbejder. Han er altsaa Arbejder paa forskellige Omraader, og han hævdede meget stærkt, at ogsaa *han* var Arbejder. Men samtidig erklærede han, at netop som Arbejder forstod han Privatkapitalens Betydning og advarede mod at gaa den for nær. Han erklærede ganske vist, at det var galt, som det nu er, og han føjede til: Ingen Ryg her inde kender mere til Kapitalens Overgreb og Magt, end min gør. De Ord lagde jeg nøje Mærke til. Den ærede Arbejder i forskellige skiftende Fag, det ærede Medlem for Horsens, erklærer, at ingen Ryg bedre end hans kender Kapitalens Overgreb og Magt. Alligevel falder han paa Knæ for den. (*Fraenkel*: Nej.) Jo, han gør. Alligevel advarer han imod at ekspropriere den, alligevel staa han op og advarer os imod, ved at lægge en Smule mere paa Formue- og Indkomstskatten, at gaa den for nær. Hvis det ærede Medlem er Arbejder, nu vel, saa tænker og føler han, som almindelige jævne danske Arbejdere følte og tænkte for 35 Aar siden. (*Fraenkel*: Nej.) Jo, det kan det ærede Medlem ikke benægte, det gør han, og det er heldigvis den Udvikling, der er foregaaet i disse 35 Aar, at saadan se Arbejderne ikke længere paa Kapitalen, den Kapital, hvis Overgreb og Magt de føle og vist for Resten føle i lige saa høj Grad, som det ærede Medlem for Horsens erklærede, han gjorde. Men de bukke ikke, bøje sig ikke for Kapitalen, de gaa den paa Klingen og sige: Hvis du endelig truer med at flygte, saa holde vi dig fast og nationalisere dig, inddrage Produktionsmidlerne og gøre os selv til Herre over Produktionen og Omsætningen.

Det ærede Medlem for Horsens bad Vorherre bevare os for Socialismen. (*Fraenkel*: Ja, det bad jeg.) Det var ingen from Bøn. Den Bøn skulde det ærede Medlem nødig gentage. Jeg tror ikke, Vorherre vil bevare ham for Socialismen, hvis han lever; men jeg tror heller ikke, Vorherre vilde gøre ham nogen Tjeneste derved, tværtimod. Vorherres mest specielle Tjenere, Præsterne, ere i den allersidste Tid begyndte at tale for og virke for Socialismen; de have en fin Fornemmelse af, at Vorherre ogsaa har et godt Øje til Socialismen, at han er en Ven deraf, og saa begynde Vorherres specielle Tjenere ogsaa at tale og virke derfor.

Det ærede Medlem talte om den Overproduktion, der fandt Sted: Danmark var en Losseplads for Alverdens Overproduktion. Herregud, en Losseplads! Ja, men det er dog ikke for alt dens Skrammel. Det, som det ærede Medlem taler om, er den Ulykke, at vi oversvømmes med billige Levnedsmidler og billige Varer, vi ere ved at drukne i dem. (*Fraenkel*: Det har jeg aldrig sagt.) Ellers er der ingen Mening i, hvad det ærede Medlem har sagt. Det ærede Medlem forsvarede Protektionismen med disse Ord, som findes i Rigsdagstidenden: „*Hvor Gærdet er lavest, ville alle over.*“ Det er ganske simpelt Overproduktionen fra andre Lande, som kastes ind paa vort Marked.“ Jeg synes, at et saadant Samfund, hvor Overproduktionen er en Ulykke, er en rent vanvittig Ting; jeg forstaar ikke, at nogen kan holde derpaa. I gamle Dage kunde der blive Sult og Nød og Elendighed i et Land paa Grund af Hungersnød, men i vore Dage bliver der Sult og Nød og Elendighed paa Grund af Overproduktion! Det er dog det mest vanvittige af alting; og jeg synes, det maa opfordre alle til at undersøge, om disse Samfundstilstande, vi have, ere holdbare, om de ere værd at holde paa, og om det ikke vilde være bedre at gaa over til andre Samfundstilstande. Det, tror jeg, kan opnaas ved, at man lader Arbejderne faa saa meget for deres Arbejde, at de tilsidst faa Arbejdets hele Værdi, saa at de ogsaa kunne købe derfor, og saaledes at de kunne fortære den Overproduktion, som fremstaar. For Overproduktion er jo egentlig talt ikke andet end Underkonsumtion. Hvis alle Arbejdere i alle Lande fik tilbage, hvad de gave, vilde de opbruge Produktionen, og saa blev der ingen Overproduktion. Ved